

kao takav upravo determinisam tom suprotnošću senzibilnog i inteligibilnog koju nastoji da prevaziđe.

Isterati znak moguće je po Deridi učiniti na dva načina. Prvo, uklanjanjem razlike između označitelja i označenog: klasično u svođenju ili izvođenju označitelja, podvrgavanju označitelja mišljenju (pojmu) - kao što to čini tradicija filozofije - gde bi u filozofskom govoru kao označitelju trebalo da progovori sama stvarnost kao označno, tj. metafizičar sanja da on ne govori već da kroz njegov govor govori sama stvar. Drugi način, koji Derida zastupa, a protiv prethodnog, jeste pokazivanje sistema na kojem počinje prethodno svođenje – tj. suprotnost između senzibilnog i inteligibilnog, tačnije dekonstrukcija metafizičkog svođenja označitelja na transcendentno označeno.

Šta se dešava sa ovom šemom kada se obraćamo naukama o čoveku? Povlašćeno mesto unutar nauka o čoveku zauzima etnologija ističe Derida. Etnologija je nastala kao nauka onoga trenutka kada se jedno razsredišljenje moglo izvršiti: kada je istorija metafizike i evropske kulture bila dislocirana. Etnologija se kao i svaka nauka ostvaruje u elementu govora. Ona je evropska nauka i kao takva se služi pojmovima tradicije. U svom govoru etnolog održava premise etnocentrizma koje nastoji da odbaci. Ali ako se ne može izbeći etnocentrizam to ne znači da mu se mora jednako podlegati kaže Derida. Ovo je ključna rečenica čitavog Deridinog teksta o Levi-Strusu jer preko pokazivanje nemogućnosti nepodleganja etnocentrizmu i mogućnost drugačijeg podleganja njemu, Derida će ujedno pokazati nemogućnost izlaska iz metafizike koja je istovremeno mogućnost drugačijeg podleganja metafizici. Stoga Derida i kaže da se sposobnost i plodotvornost nekog govora meri se kritičkom tačnošću kojom je mišljen odnos spram istorije metafizike i nasleđenih pojmova. “Reč je o kritičkom odnosu spram jezika nauka o čoveku i odgovornosti govora. U pitanju